

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság

4.Bhar.39/2023/22. szám

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, 2023. szeptember 26. napján tartott tanácsülésen meghozta a következő

í t é l e t e t :

A rablás büntette és más bűncselekmény miatt terhelt1 és terhelt2 ellen indult büntetőügyben terhelt1 I. rendű vádlott védője, terhelt2 II. rendű vádlott és védője másodfellebbezését elbírálván – terhelt1 I. rendű vádlott távollétében – a Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság 2022. október 26. napján kihirdetett 1.Bf.629/2021/15. számú ítéletét terhelt1 I. rendű vádlott tekintetében megváltoztatja.

terhelt1 I. rendű vádlott szabadságvesztés büntetését 2 (kettő) év 6 (hat) hónapra enyhíti.

Egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét mindkét vádlott tekintetében helybenhagyja.

terhelt1 I. rendű vádlott védelmével a harmadfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség az államot terheli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

[1] A Ceglédi Járásbíróság a 2021. év július hó 12. napján kihirdetett 25.B.150/2019/119. számú ítéletében terhelt1 I. r. vádlottat az ellene bűnsegédként elkövetett rablás büntette [Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont] és testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés] miatt emelt vád alól – bizonyítottság hiányában – felmentette.

[2] A járásbíróság a fent megjelölt ítéletében terhelt2 II. r. vádlottat az ellene rablás büntette [Btk. 365. § (1) bekezdés a) pont] és testi sértés büntette [Btk. 164. § (1) bekezdés, (3) bekezdés] miatt emelt vád alól – ugyancsak bizonyítottság hiányában – felmentette.

[3] Az elsőfokú bíróság sértett magánfél által bejelentett polgári jogi igény érvényesítését egyéb törvényes útra utasította. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt tárgyak további sorsáról és megállapította, hogy a keletkezett bűnügyi költség az állam terhén marad.

[4] Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlottak terhére, bűnösségük megállapítása és velük szemben büntetés kiszabása érdekében jelentett be fellebbezést.

[5] A másodfokon eljáró Budapest Környéki Törvényszék a 2022. év október hó 26. napján kihirdetett 1.Bf.629/2021/15. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta és terhelt1 I. r., valamint terhelt2 II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki rablás büntetésében és testi sértés büntetésében, mely bűncselekményeket terhelt1 I. r. vádlott bűnsegédként valósított meg. terhelt1 I. r. vádlottat ezért halmazati büntetésül 3 év 6 hónap szabadságvesztésre és 4 év közügyektől eltiltásra; terhelt2 II. r. vádlottat ugyancsak halmazati büntetésül 4 év 6 hónap szabadságvesztésre és 5 év közügyektől eltiltásra ítélte. Mindkét vádlott vonatkozásában megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata börtön, amelyből a vádlottak legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsáthatók feltételes szabadságra. Rendelkezett a másodfokú bíróság a vádlottak által őrizetben, illetve bűnügyi felügyeletben töltött idő beszámításáról, továbbá terhelt2 II. r. vádlott tekintetében elrendelte a Ceglédi Járásbíróság 24.B.156/2017/2. számú ítéletével kiszabott 1 év fogházbüntetés végrehajtását is. A vádlottakat felmerülésük arányában és részben egyetemlegesen kötelezte a bűnügyi költség viselésére.

[6] A másodfokú bíróság ítélete ellen terhelt1 I. r. vádlott és védője, valamint terhelt2 II. r. vádlott védője felmentés érdekében jelentettek be fellebbezést. Az ügyész a másodfokú ítéletet mindkét vádlott tekintetében tudomásul vette, terhelt1 I. r. vádlott három munkanap fenntartását követően az ítéletre jognyilatkozatot nem tett.

[7] A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.40/2023/3. számú átiratában kifejtette, hogy az első- és a másodfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az eljárást, hatályon kívül helyezésre okot adó abszolút vagy relatív eljárási szabálysértést nem vétettek. Rámutatott, hogy a jogszabályi rendelkezésekkel összhangban járt el a Budapest Környéki Törvényszék, amikor az elsőfokú ítélet részleges megalapozatlanságát kiküszöbölte és az alapján állapította meg a vádlottak büntetőjogi marasztalásának alapjául szolgáló helyes történeti tényállást. A másodfokú bíróság által megállapított történeti tényállás irathű, mentes a logikai hibáktól és hiányosságoktól, ekként a harmadfokú eljárásban is irányadó. Kiemelte azt is, hogy a törvényszék a messzemenőig eleget tett indokolási kötelezettségének és ez alapján logikusan vezette le, hogy a sértett vallomása és az azt alátámasztó egyéb személyi és okirati bizonyítékok alapján miért állapította meg mindkét vádlott büntetőjogi felelősségét. A másodfokú bíróság a vádlottak cselekményeit is törvényesen, a hatályos anyagi jogi rendelkezésekkel összhangban állapította meg. A büntetés kiszabásánál a törvényszék az irányadó bűnösségi körülményeket kimerítően számba vette, és helyesen következtetett arra, hogy a büntetési célok a vádlottakkal szemben kizárólag szabadságvesztés büntetés kiszabásával valósíthatók meg. A törvényszék maradéktalanul feltárta a büntetést

befolyásoló körülményeket és ezek alapján mindkét vádlottal szemben tettarányos büntetéseket szabott ki. Mindezek alapján a fellebbviteli főügyészség a másodfokú bíróság ítéletének helybenhagyását indítványozta.

[8] terhelt1 I. r. vádlott védője másodfellebbezésének részletes írásbeli indokolásában a gyanúsítottai vallomások, valamint a vádlottak és a tanúvallomások közötti ellentmondásokra hívta fel a figyelmet lényegében a bizonyítékok újraértékelésével. Álláspontja szerint a másodfokú bíróság helytelenül jutott arra a következtetésre, hogy az elsőfokú bíróság tévedett volna terhelt1 I. r. vádlott vallomásának értékelésénél, amikor azt a tényállás alapjául fogadta el. A másodfokú bíróság ítéletének indokolásában foglaltakkal ellentétben nem vonható le kétséget kizáróan olyan következtetés a védői érvelés szerint, hogy terhelt1 valótlanságot és terhelt2 II. r. vádlottat hamisan mentő tényeket állított akkor, amikor név1 jelölte meg elkövetőként. Tévedett akkor is a Budapest Környéki Törvényszék, amikor azt állapította meg, hogy terhelt2 II. r. vádlott bűncselekménynél való jelenléte és aktív cselekvősége teljes bizonyossággal megállapítható, mert nem áll rendelkezésre kétséget kizáró bizonyíték e megállapítás kapcsán sem. Felhívta a figyelmet sértett sértett vallomására, amelyben két elkövetőt határozott meg, akik közül az egyiket terhelt1ként nevezte meg, míg a másiktól „cigány név4” emlékezett meg, kiemelve, hogy az I. r. vádlott a bántalmazásában nem vett részt tevőlegesen. Rámutatott, hogy a sértett vallomásait kellő kritikával kell fogadni, hiszen az eljárás során kirendelt igazságügyi elmeorvos szakértői vélemény értelmében sértett hasadékos elmezavarban és szellemi leépülésben szenvedett, amely ugyan képtelenné nem tette, de korlátozta őt abban, hogy a sérelmére elkövetett bűncselekmény vonatkozásában adekvát, egyértelmű tanúvallomást tegyen, amely a büntetőeljárás során aggálytalanul felhasználható lehet. Márpedig nem lehet figyelmen kívül hagyni azt a körülményt, hogy a sértett sérelmére elkövetett bűncselekménynek kívülálló egyéb szemtanúja nem volt, ezért kétséget kizáróan nem lehetett megállapítani az I. r. vádlott büntetőjogi felelősségét. A védő azt is aláhúzta, hogy a másodfokú bíróság jogi álláspontjával ellentétben a sértett nyilatkozatai és a tanúvallomások összevetésével sem lehet egyértelműen megállapítani a konkrét történeti tényállást, így természetesen azt sem, hogy terhelt1 I. r. vádlott egyértelműen a bűncselekmények elkövetésének szándékával érkezett volna a sértett lakóhelyére. Az elsőfokú bíróság sem vonta kétségbe, hogy a sértett sérelmére bűncselekményt követtek el, azonban, ha figyelembe veszi a sértett vallomását, annak alapján sem állapíthatta meg a vádlott felelősségét, mivel továbbra sem egyértelmű a másik elkövető kiléte, miként az sem, hogy terhelt1 milyen szándékkal érkezett az elkövetés helyszínére és pontosan mit és hogyan tett vagy nem tett a helyszínen. Mindezek alapján helyesen döntött a bíróság, amikor arra a következtetésre jutott, hogy vádlotti felelősség a sértett vallomására nem alapítható. A védő továbbra is annak a meggyőződésének adott hangot, hogy kétséget kizáróan bizonyított tények hiányában helyesen döntött az elsőfokú bíróság, amikor terhelt1 I. r. vádlottat az ellene emelt vád alól – bizonyítottság hiányában – felmentette. A kifejtettek értelmében a másodfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és terhelt1 I. r. vádlott felmentését szorgalmazta.

[9] terhelt2 II. r. vádlott védője másodfellebbezésének írásbeli indokolásában hiányolta, hogy a másodfokú bíróság nem adott részletesen számot arról az ítéletében, hogy milyen megalapozatlansági okokat vélt felfedezni az elsőfokú ítéletben, jóllehet hivatkozott arra, hogy a lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma ellentétes az elsőfokú bíróság által megállapított tényállással, de ennek részletes kifejtésével adós maradt. A védő másodfellebbezése részletesen, több pontban mutatta be azokat a másodfokú ítéleti ténymegállapításokat, amelyek a védelem érvelése szerint kizárólag a törvényszék

felülmérlegelő tevékenységének eredményeként születtek. E körben arra mutatott rá, hogy a másodfokú bíróság nem a jogszabályi rendelkezéseknek megfelelően értékelte terhelt1 I. r. vádlott többször megváltoztatott vallomását, továbbá nem törvényesen használta fel a „Feljegyzés adatgyűjtésről” elnevezésű iratot, és mindezek alapján megsértette az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét, amikor a korábbi bizonyítékokat – részben újakkal kiegészítve – átértékelte és az elsőfokú bíróság által megállapított tényállással szöges ellentétben álló, egészen más tényállást állapított meg. A másodfokú bíróság eljárási garanciális szabályt sértett, amikor indokolatlanul felülmérlegelte az elsőfokú bíróság tényállását. A védő a kifejtettek értelmében a másodfokú ítélet megváltoztatását és terhelt2 II. r. vádlott felmentését indítványozta.

[10] Az ítéltábla a másodfellebbezések elbírálására tanácsulást tűzött ki a Be. 621. § (2) bekezdése értelmében, mert a másodfokú ítélet ellen a vádlottak terhére nem jelentettek be fellebbezést és nyilvános ülés kitűzését az ügyészség, a vádlottak és a védők nem indítványozták. Az ügyész indítványozta viszont a másodfokú ítélethozatalt követően ismeretlen helyen tartózkodó I. rendű vádlottal szemben a Be. CI. fejezete szerinti, eljárás a vádlott távollétében szabálynak vele szemben történő alkalmazását a további eljárásban.

[11] A harmadfokú bíróság először azt vizsgálta, hogy helye van-e a harmadfokú eljárás lefolytatásának. Megállapította, hogy a Be. 615. § (1) és (2) bekezdés a) pontja értelmében ennek helye van. Az (1) bekezdés szerint a másodfokú bíróság ítélete ellen fellebbezésnek van helye a harmadfokú bírósághoz, a másodfokú bíróságnak az elsőfokú bírósággal ellentétes döntése esetén. A (2) bekezdés a) pontja értelmében ellentétes a döntés, ha a másodfokú bíróság olyan vádlott bűnösségét állapította meg vagy olyan vádlott kényszergyógykezelését rendelte el, akit az elsőfokú bíróság felmentett vagy vele szemben az eljárást megszüntette. Fentiek alapján a joghatályos fellebbezések nyomán megnyílt a harmadfokú eljárás lehetősége.

[12] A felülbírálat terjedelme kérdésében a harmadfokú bíróság a Be. 618. § (1) és (2) bekezdéseiben megfogalmazottakra tekintettel megállapította, hogy a felülbírálat teljeskörű.

[13] A vádlottak felmentését célzó védelmi másodfellebbezések nem alaposak.

[14] A harmadfokú felülbírálat során a Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy mind a Ceglédi Járásbíróság, mind pedig a Budapest Környéki Törvényszék a rájuk vonatkozó első- és másodfokú perrendi szabályokat megtartották és nem vétettek olyan relatív vagy abszolút eljárási szabálysértést, amely az ítéletek szükségszerű hatályon kívül helyezését vonta volna maga után.

[15] Az elsőfokon eljáró Ceglédi Járásbíróság az ügyfelderítési kötelezettségét teljesítette, az ügy megítélése szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta, majd a mérlegeléssel megállapított tényállás eredményeként arra a következtetésre jutott, hogy büntetőjogi bizonyossággal nem állapítható meg, hogy a vádlottak követték el sértett sérelmére a rablást és testi sértéses cselekményt. A vádlottakat ezért az ellenük emelt vád alól bizonyítottság hiányában felmentette.

[16] Az ügyészi fellebbezés folytán másodfokon eljáró Budapest Környéki Törvényszék a teljeskörű felülbírálat eredményeként arra a következtetésre jutott, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a Be. 592. § (2) bekezdés c) és d) pontjai alapján részbeni megalapozatlanságban szenved, mivel az ellentétes a bizonyítás ügyiratainak tartalmával, továbbá az elsőfokú bíróság a megállapított tényekből továbbiakra helytelenül következtetett. Az állandóan követett és irányadó bírósági gyakorlatnak megfelelően helyesen hivatkozott arra a Budapest Környéki Törvényszék, hogy amennyiben az elsőfokú ítélet részleges megalapozatlanságban szenved, ennek kiküszöbölése a másodfokú bíróság mérlegelést nem tűrő törvényi kötelezettsége. E körben helyesen küszöbölte ki a részleges megalapozatlanságot a másodfokon igénybe vehető eszközeivel. Indokoltan hivatkozott a másodfokú bíróság a Be. 593. § (1) bekezdés c) pontjában írtakra, amely szerint a másodfokú bíróság az ítélet részbeni megalapozatlanságát kiküszöböli, ennek során az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma, ténybeli következtetés vagy az ügyészség által indítványozott bizonyítás alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállástól eltérő tényállás megállapításával az elsőfokú bíróság által felmentett vádlott bűnösségét állapíthatja meg. E törvényi rendelkezés akkor alkalmazandó, ha a fentiek szerint módosult eltérő tényállás a felmentett vádlott bűnösségének megállapítását eredményezheti.

[17] Ellentétben a másodfellebbezésekben kifejtett védői érvelésekkel, nem jogszabályi rendelkezés ellenére történt felülmérlegelésről, hanem az eljárási törvényben kifejezetten engedélyezett, még inkább előírt kötelezettségről van szó, amelyet a másodfokú bíróság a fentebb idézett eljárásjogi rendelkezések alapján törvényesen végzett el. Megjegyzendő, hogy akkor sem tévedett a törvényszék, amikor e körben nem tárgyaláson, hanem nyilvános ülésen határozott, mert a törvény rendelkezései szerint az ügyiratok tartalma és ténybeli következtetés alapján nyilvános ülésen is pontosítható a tényállás. A fellebbviteli főügyészség átiratában hivatkozott eseti döntés (EBH.2019.B.9.) elvi éllel szögezi le, hogy a hatályos büntetőeljárási törvény csak a teljes – a másodfokú eljárásban helyre nem hozható – megalapozatlanság okából engedi meg a hatályon kívül helyezést, míg az ítélet részleges megalapozatlanságának kiküszöbölését a másodfokú bíróság kategorikus – mérlegelést nem tűrő – kötelezettségévé teszi. A részleges megalapozatlanság ezért hatályon kívül helyezés alapjául nem szolgálhat. Ennél is fontosabb kiemelni az elvi határozatból azt a megállapítást, amely szerint a részleges megalapozatlanság kiküszöbölésének másodfokon igénybe vehető eszközei változatlanok és teljeskörűek. A bizonyítékok felülmérlegelésének tilalma nem a megalapozatlanság kiküszöbölését korlátozta, hanem az elsőfokon lefolytatott bizonyítást védi. A tényállás hiányosságának pótlása, felderítetlenségének megszüntetése, az iratellenesség kiküszöbölése, avagy a helyes ténybeli következtetés levonása nem esik a felülmérlegelés tilalma alá, hanem éppen a megalapozatlanság orvoslásának törvényes eszköze, amelyet a Be. 593. § (1) bekezdés c) pontja kifejezetten arra az esetre rendel alkalmazni, ha az így módosult eltérő tényállást a felmentett vádlott bűnösségének megállapításához vezethet. Ezzel szemben a bizonyítékok felülmérlegelésének tilalma annyit jelent, hogy a fellebbviteli bíróság nem dönthet másként egy bizonyíték hitelességéről, mint ahogyan azt az elsőfokú bíróság tette.

[18] A Budapest Környéki Törvényszék a fenti elvi döntés lényegi tartalmával egyezően járt el akkor, amikor egyrészt megállapította az elsőfokú bíróság ítéletének részleges megalapozatlanságát, másrészt ennek eredményeként azt a saját hatáskörében eljárva – a törvény kötelező rendelkezése alapján – kiküszöbölte és ezzel eljárási szabálysértést nem valósított meg, felülmérlegelést nem végzett.

[19] A másodfokú bíróság bizonyítást nem folytatott le az általa megállapított történeti tényállás a rendelkezésre álló iratok alapján lehetséges volt, hiszen a „Feljegyzés adatgyűjtésről” elnevezésű közokirat még a nyomozás során keletkezett és az az elsőfokú bíróság számára is rendelkezésre állt. A másodfokú bíróság lényegében nem tett mást, mint az egyébként már meglévő és az elsőfokú bíróság által is ismert és hivatkozott okirati bizonyítékokat és egyéb adatokat részletesen egybevetette, amelynek eredményeként megalapozottan állapított meg az elsőfokú bíróságétól eltérő tényállást és ugyancsak megalapozottan állapította meg mindkét vádlott büntetőjogi felelősségét. A törvényszék mindössze logikai következtetéseket végzett, amikor a sértett által elmondottakat összevetette az okiratban foglalt tartalommal, amelynek alapján kétségtelenné vált, hogy a bűncselekmény elkövetésének helyszínén és idejében terhelt1 I. r. vádlottal terhelt2 II. r. vádlott volt jelen és egyben ő volt az a személy, aki a sértettet egyszemélyben bántalmazta is.

[20] Alapvetően tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján már terhelt1 I. r. vádlott felmentéséről határozott, mert e terhelt a bűncselekmény elkövetésének helyszínén és időpontjában való jelenlétét maga sem vitatta, mindössze azt tagadta, hogy a rablás és testi sértés tettesével szándékegységben járt el. Ugyanakkor erre vonatkozóan meglehetősen következetes nyilatkozatokat tett sértett, aki egyértelműen terhelte terhelt1 I. r. vádlottat azzal, hogy a bántalmazását és ezzel összefüggésben az újján lévő gyűrűjének elvételét követően az I. r. vádlott azt kérdezte a társától, hogy megszerezte-e a gyűrűt. Mindezt pedig olyan körülmények között tette, hogy a bűncselekmény helyszínén, annak közvetlen közelében mindvégig jelen volt, társa cselekvőségét látta, de azt nem akadályozta meg, az eseményekbe – legalábbis fizikálisan – nem avatkozott be.

[21] Egyetértett a harmadfokú bíróság a fellebbviteli főügyészség által kifejtettekkel a tekintetben, hogy a másodfokú bíróság az eltérő tényállás megállapítását követően indokolási kötelezettségének maradéktalanul eleget tett és az iratok valós tartalmának megfelelően logikailag hibátlanul vezette le, hogy miért állapítható meg mindkét vádlott büntetőjogilag értékelendő cselekvősége. Helyesen mutatott rá a törvényszék, hogy az elsőfokú bíróság terhelt1 I. r. vádlott vallomásának a logikai szabályaival ellentétes értékelése, a sértett vallomásának az azt alátámasztó egyéb személyi és okirati bizonyítékokkal való együttes figyelembevételének elmulasztása és a terhelő tanúvallomások valós indok nélküli elvetése együttesen vezetett arra, hogy a járásbíróság megalapozatlan tényállást rögzített. A törvényszék részletesen, a logika szabályainak mindenben megfelelően vezette le, hogy sértett sértett I. r. vádlottal terhelő vallomása, az azzal egyező tartalmú számos közvetett bizonyíték, terhelt1 I. r. vádlottnak a nyomozás során tett első vallomása és helyszíni kihallgatási jegyzőkönyve, továbbá terhelt2 II. r. vádlott személyének beazonosításáról készített adatgyűjtés eredménye és nem utolsósorban a felismerésre bemutatás eredménye, miként egészítették ki és erősítették egymást. Ezek a bizonyítékok olyan logikai láncot alkottak, amelynek alapján mindkét vádlott bűnösségét kétséget kizáróan bizonyítottak látta a másodfokú bíróság, mellyel a harmadfokú bíróság is egyetértett.

[22] A másodfokú bíróság az általa eltérően megállapított tényállásból okszerűen következtetett terhelt1 I. r. és terhelt2 II. r. vádlott bűnösségére és a bűncselekmények minősítése is mindenben megfelel az anyagi jogi rendelkezéseknek. Nem tévedett a törvényszék, amikor terhelt1 I. r. vádlott magatartását mindkét a terhére megállapított bűncselekményben bűnsegédi cselekvőségként értékelte. Az I. r. vádlott tényállási elemet nem valósított meg, magatartása a tényállás keretein kívül maradt, azonban a bűncselekmény

helyszínén és időpontjában való jelenlétével társára szándékerősítőleg hatott, a bűncselekmény elkövetésében pszichikai bűnsegédként vett részt.

[23] A törvényszék a büntetés kiszabása körében maradéktalanul értékelte a vádlottak javára szóló enyhítő és a terhükre értékelendő súlyosító körülményeket és alapvetően helyesen foglalt állást akkor is, amikor úgy ítélte meg, hogy a vádlottakkal szemben kizárólag végrehajtandó szabadságvesztés alkalmazásával érhetők el a büntetési célok. A másodfokú bíróság által kiszabott büntetés a jelentős tárgyi súlyú bűncselekményeket tettesként megvalósító terhelt2 II. r. vádlott tekintetében eltúlzottnak nem tekinthető, az megfelelően egyéniesített és tetterányos, ezért maradéktalanul szolgálja a büntetési célokat.

[24] terhelt1 I. r. vádlott esetében az ítéltábla jelentősebb nyomatékokat tulajdonított annak a körülménynek, hogy ő az alaki halmazatban megvalósuló bűncselekmények tekintetében bűnsegédi magatartást tanúsított, ezért a másodfokú bíróság lehetőséget látott a szabadságvesztés büntetés enyhítésére. Így terhelt1 I. r. vádlott halmazati büntetését 2 év 6 hónapra enyhítette, a közügyektől eltiltás mértékének érintetlenül hagyása mellett.

[25] A Fővárosi Ítéltábla a kifejtettek értelmében a másodfokú bíróság ítéletét helyes indokaira figyelemmel – az előbbi, a Be. 624. § (1) bekezdésén alapuló megváltoztatás mellett - a Be. 623. §-a alapján helybenhagyta.

[26] terhelt1 I. r. vádlott védelmével a harmadfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségről az ítéltábla megállapította, hogy az az államot terheli a Be. 617. §-a alapján, figyelemmel a Be. 613. § (2) bekezdés a) pontjában írtakra.

[27] Felhívja a bíróság terhelt1 I. r. vádlott figyelmét, hogy amennyiben a tartózkodási helye a jogerős ügydöntő határozat meghozatala után válik ismertté, a javára perújítási indítványt lehet előterjeszteni a Be. 752. § (4) bekezdése értelmében.

Budapest, 2023. szeptember 26. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k. a tanács elnöke, Dr. Németh Nándor s.k. előadó bíró, Dr. Zsótér Zsuzsanna s.k. bíró

A Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság 1.Bf.629/2021/15. számú ítélete – a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 4.Bhar.39/2023/22. számú határozata folytán – terhelt1 I. rendű, valamint terhelt2 II. rendű vádlott tekintetében 2023. szeptember 26. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2023. szeptember 26. napján

Dr. Hrabovszki Zoltán s.k.

a tanács elnöke